

Machine-generated and may contain inaccuracies.

Ell la porta a la direcció que li demana i quan la filla baixarà del cotxe, la policia es rodarà al vehicle i li fa baixar.

En el bolsill porta una petita navaja colgant d'un llaver.

La policia ho considera un cotxe i l'hi detenen per anar armada.

Li arrenquen uns quants cabells i li tomen mostres bucals per analitzar el seu ADN.

Li arrenquen la seva roba, el seu cotxe i entren en la seva antiga vivenda i en la seva pares amb qui viuen ara.

Li interroguen durant 13 hores.

Lenz Williams diu que mai ha volgut fer raó a ningú que ell no és l'assassinament al que busquen.

Diu que circula per les noies per protegir-les, segur que no té res a fer amb ell.

És clar que Lenz no té claredat mental, perquè si un cotxe passa al meu costat 30 vegades, mentre han d'anar només per la calle, com a mínim, em posarà nerviós.

Suposo que no he de ser l'única.

Lenz no té quarta per la primera desaparició, la de Sara, perquè vivia sol i diu que estic a casa.

Després, per els seus problemes de salut mental, es va muntar amb els seus pares i la seva mare segur que estigui a casa les noies de les altres dues desaparicions.

Li deixen en llibertat i en cargos, però segueixen ser el seu principal sospichós i li interroguen diverses vegades més.

El proposa que li donen un polígraf per demostrar la seva innocència.

Els polígrafs o detectors de mentida no es fan a Austràlia, però la fundació de la família de Kira Glennon fa viatjar a un expert d'estats Units per a què li fa el test.

En agoste de 1998, Lenz Williams s'oblida a la prova i la faig.

La seva identitat no t'adonarà a fer-se pública.

Els mitjans li interroguen i li pregunten aviat i repetitament si és l'assassinament en sèrie de Clermont,

al que ell sempre respon que no, que li preocupava que hi hagués algú a la calle atacant les filles i ell va sortir a la nit per protegir-les.

Explica que va fallar el polígraf perquè estava molt nerviós i es defensa dient que va ser ell qui proposa que es fes perquè no tenia res a esconder.

Peter Weiner, que era l'alcalde de Clermont, com a president dels llibertats,

es va convertir en el defensor públic número uno de Lenz Williams.

La seva lògica és total quan diu que si a Williams li va prendre en l'ADN és perquè té alguna cosa amb el que comparar-lo i, sinó que, no li han acusat de res, però tampoc ha deixat d'estar investigat.

Però Weiner és una maniobra de pressió policial.

En setembre de 1998, els mitjans publiquen que la policia està al 80% convençuda que Lenz Williams és el seu home.

Els mesos passen i ja estem en 1999.

A finals d'enembre, la Policia d'Australia Occidental
envia proves de l'investigació de Quiraclen o en Estats Units
perquè ho analitzen en els laboratòries de l'FBI.
Entre altres coses envien la roba i unes rames que cobrien el cadàver.
Mentre es esperen els resultats,
en Austràlia canvien els mandos del grup de treball macros,
i en l'estat de l'estat de l'estat de l'estat de l'estat de l'estat de l'estat de l'estat de l'estat de l'estat de l'estat de l'estat.
El macro i el nou líder de l'investigació
demanen proves psicològiques a Lenz Williams.
Després d'uns dies internat en una clínica
s'ha omittit a proves interrogatòries,
el psiquiatra arriba la conclusió que Lenz és una persona molt primària.
Un rarit, el que encaixa amb un assassinat en sèrie.
No ho diu literalment clar,
però és el que es dedueix de les seves conclusions.
Es considera estrany, per exemple, que amb més de 40 anys viva amb els seus pares.
No té en compte les raons per les que ho fa.
A Lenz nunca li donen els resultats del seu estudi
que serveix per a que la policia se reafirma en les seves suspexes.
És l'assessinat al que busquen.
Per al públic també és el culpable.
S'ho esperen que els investigadors es trobin les proves
per poder acusar-li.
Els investigadors que integren macros es dividen en dos equips.
El equip A més gran és el que dedica esforços
a perseguir Lenz Williams.
L'equip B s'encarrega de processar altres informacions.
Dada que tots estan convençuts que Lenz és el culpable
d'estar en l'equip B i li sembla una pèrdua de temps
i d'alegar-se de la glòria perquè estan convençuts
que van a detenir-li.
L'equip B té com a objectiu cerrar altres línies d'investigació,
ja siguin persones senyalades,
després d'una llemada de telèfon,
o pistes que es desprenden de declaracions de testigues
que encara no han aclarat.
Per exemple, les declaracions dels tres xics de l'hamburgueseria
que diuen haver vist aquí a la junta un hold-in-comodor,
una cosa verificada per altres testigues,
la descripció del cotxe que fan els xics encaixa
amb el hold-in-comodor a la perfecció.
I és un vehicle molt diferent del cotxe

que conduit Lenz Williams, que és un petit lluny.
Però, a més, els xics s'hi fan referència
a una característica del cotxe, els tapacubos.
El xic que els descrivia estava convençut
que no pertienien a aquest model d'hamburgues.
Per tant, si donem aquesta declaració per bona,
la policia només hauria de buscar un cotxe
entre molts models idèntics,
perquè buscava un que portava els tapacubos d'un altre model.
El problema és que abandonaron aquesta via d'investigació
quan Lenz Williams apareix en escena.
També abandonaron la línia d'investigació
a la violació de l'Isa amb aquests casos.
En la violació de l'Isa tenen ADN d'un baró desconocid.
Es comparava amb el de Lenz Williams,
però com no coincidia
i tenen el convenciment que Lenz és l'assessió d'Eclermon,
la no coincidència significa per ells
que els dos casos no estan relacionats.
La vigilància Lenz no cesa en cap moment.
Els seus moviments siguin monitoritzats perquè han balitzat el cotxe,
el seu cotxe té micros en el vehicle, en casa, en el treball
i càmeres de vídeo a la calle apuntant a la seva casa.
La seva família viu sabent que els segueixin
i passen així mesos i anys.
L'investigació, encara que el temps avança imparable,
no es movi d'on estava.
En novembre de 2000,
algú de la família de Kira va visitar la seva tomba
al cementer de Carracata
i va trobar unes braques sobre la làpida.
Al moment sap que són de Kira
perquè porten els seus inicials escrites a l'interior
amb la lletra de Kira.
No són les que porten apuestes quan desapareixen,
així que creuen que potser les porten al bolso.
El fet és que,
que potser les porten al bolso.
El fet que tenen les inicials dins creuen que és debido
al viatge del que acaba de tornar,
en què vivien albergues on és fàcil que la roba d'uns
es mixi amb la d'altres.
Vigilen la tomba de Kira amb una càmera,

però el més rar que ve és una parella amb una torxa
que s'acerca a la tomba de noia.
Ho fan un pare de vegades, amb un mes de diferència,
però es limiten a llegir les inscripcions.
Aquest és l'anàlisi d'ADN de la prenda
que confirma que pertén a Kira.
Té restes de la seva lletra genètica.
I també té restes d'un altre perfil genètic,
incompletat, però que pertén a un nombre.
Aunque no está completo, le sirve para descartar
que pertenezca a su principal sospechoso,
Lens Williams.
A més d'ADN, en l'anàlisi de les braques
tenen també fibres.
Són les mateixes fibres que es detecten en el cadàver de Kira
que exigien amb les allades en el cadàver de Jane.
En 2003, quan Lens Williams va portar a vigilança 6 anys,
sembla que els investigadors troben alguna cosa
que podria ser important.
Els investigadors del grup de treball macro ven
que en una de les fotos que va prendre hace años
a casa de Lens Williams,
hi ha un atixador de la foca que ja no està.
És un instrument al·largat, com un pal de hierro.
Pensem que podria ser el que provoca
aquesta fractura en el crani de Kira.
Consegueixen diversos exemplars del mateix model
i fan proves per veure si podria ser l'arma empleada.
O sigui, adéu que, dins de 10 anys, en 2013,
van descobrir que Kira no tenia una fractura en el crani,
sinó el que llaman uesto sutural.
Per tant, es tracta d'un uesto extra
que té algunes persones en el crani,
que formen el moment en què els uestos
haurien d'unir-se uns amb altres.
Per tant, en lloc de veure una unió,
ven dos i pensen que la segona és una fractura.
Però, en aquest moment de la investigació,
el fet que a casa de Lens Williams falta
una cosa que podria ser l'arma usada contra Kira,
reforça les seves sospeses contra ell.
Per altra banda, en 2003,
després de quatre anys d'espera,

arriben els resultats dels laboratoris americans.
No tenien res ressenyable.
Compararon lo que tenían con Lens Williams
y no había ningún tipo de coincidencia.
Siguen sense tenir un perfil d'ADN de l'assassino.
Lens Williams està ingressat en un psiquiàtric.
Els seus pares diuen que l'acoso policial
va ser la causa de les seves crisi d'ansietat.
En maig de 2003,
els investigadors de Macro
els van posar en contacte amb Robin Napper,
un policia britànic retirat.
Crec que és una cosa que ve de darrere.
Napper va ser consultor forense i superintendent,
especialitzat en crímenes sexuals i casos frius.
Participo en investigacions molt importants
i gràcies a l'arribada de l'anàlisi
de l'ADN, puc resolver casos antics.
La policia britànica, assessor a l'Austràlia,
per exemple, durant la incorporació de les tècniques d'ADN.
Napper li recomana que, com fan els americans
o els britànics per investigar aquest tipus de crímenes,
vagin més enrere en el temps
i busquen altres delits sexuals menors.
Los asesinos en serie no se convierten en asesino
de la noia a la mañana.
La policia britànica va ser a l'Austràlia
en asesino de la noia a la mañana.
La majoria tenen una història de delits
que augmenta de gràvega a mesura que passa el temps.
En la seva experiència, quan treballaven a Anglaterra,
era el primer que miraven.
Qui havia cometit delits d'indoles sexual
i no necessàriament delits,
sinó també el que llaman ofenses menors.
Esperen dones, robar roba interior d'un tendet,
o exhibir-se a la calle, per exemple.
Però no hi ha canvis significatius en el cas,
o? Lenz Williams segueix, a la vigilància,
i tampoc han perdut de vista l'excalde Peter Weigers
i el taxista Stephen Ross, que, a més, són amics.
Naper s'ha d'esperar que la policia posi en pràctica
les seves recomanacions i comença a donar entrevistes

als mitjans.

Explica que la investigació no està fent bé
i que ha de revisar casos antics per trobar l'assassino,
que segur que ha cometit petits delits abans.

La policia australiana contesta que no comparteix
el mètode britànic de revisar els casos.

No és que no ho estiguin revisant, sinó que ho fan a la seva manera.
Però la realitat és que set anys després no han resolt el cas.

La periodista Wendy Page especialitzada en successos
i que és famosa per reportatges d'investigació
en què saca a l'ús les injustícies,
decideix fer un reportatge sobre aquest cas
per al programa Australian Story.

El documental titulat He Who Waits
es trenca el 9 de febrer de 2004.

Han passat 8 anys des de la desaparició de Sara
i aquesta, diuen, és la investigació més cara
que s'ha portat a terme en la història
de la investigació criminal en Austràlia.

Entrevisten alguns dels policies que formaven part
d'aquesta investigació i a part de les famílies,
que no estan contentes amb com les estan portant a terme,
sobretot la família de Jane.

La de Kira no volia participar perquè feien
que el documental fos partidista contra el treball policial,
però, una vegada vist, consideraven que estava equilibrat.
En el documental també entrevisten experts policials
extranjeros com Robin Napper,
que explica que recomanava que es revisés el cas
i els va donar consells molt concrets sobre el que tenien que buscar.

La policia diu en el documental
que en aquests 8 anys han revisat 10 vegades tota la investigació.

Però per a Napper, revisar significa una altra cosa.

Ha de fer-se amb mirades noves
i experts en diferents camps.

En el documental, el jefe actual del grup macro
no vol participar,

però li diu a la periodista que si en un any
no tenen el culpable, gràcies als resultats
dels anàlisi que estan fent,
hauran aquesta revisió completa que suggereix Napper.

Aunque alguns dels investigadors creuen que Napper té raó
i els casos haurien de revisar-se

amb noves perspectius des del principi.
Després, el foc de macro segueix posat en Lens Williams,
cuya vivenda registra una vegada més.
La seva mare suplica que li deixin raó
i ha llevat 7 anys de vigilància
i no han trobat res que segura el seu fill.
Tot això els està passant factura a nivell de salut mental
i de relacions amb la gent.
Però no és l'únic al que la policia visita de cop en cop.
A l'antigua alcalde, Peter Wagers també li registra a casa,
a la ordre de registra especifica
que busquen peces de roba o elements
que portaven les víctimes quan desapareixen,
com un llaver amb un girassol que era de Sara.
Per què busca la policia a casa de l'antigua alcalde?
Perquè era la casa de Stephen Rose, el taxista,
que, tras la desaparició de Jane,
declarava que li havia portat a Sara.
Stephen Rose, a qui les coses no li van bé econòmicament,
li va vendre la casa a Wagers
i ara viu en una casa mòbil
en el jardí trasera de l'antigua casa.
La policia confisca també el cotxe de Rose, que és un fort,
i, encara que, en un primer moment,
trobi alguna cosa en el maleter que creu que és sang,
acaben descobrint que és un resto no human.
La gent no tarda en parlar i en acosar la casa en què viuen ambos.
Wagers, en aquest temps, ha conegut la seva parella,
han tingut un fill,
i la parella també reconeix insults,
en aquest cas per ser filipina.
La hipòtesi del poble és que Rose capturava les filles
per portar-se'ls a Wagers.
La policia té diverses llames,
a l'any dels anys,
señalant a Wagers que recordem que era l'alcalde
que té unes idees polítiques, socials, particulars,
i considera que la policia té massa poder.
Però, com ja sabem,
ambos tenen quartades per les noies en què desapareixen les filles,
i, a més, el cotxe de Rose
no té res a veure amb el que indiquen els testigos
que estava junts a Quira quan desapareixia,

que era un Holden comodó.
Per tant, la policia no està revisant el cas,
és del principi, sinó que està revisant els seus primers sospitosos.
És una visió de túnel, sesgo, llamat-li com vulguis,
però siguin empenyats en què,
encara que les proves les contradiquin, tenen a la seva culpable.
El grup macro està dividit en dos,
els que creuen que el culpable és Lens Williams
i els que creuen que són el tandem format per Wagers i Rose.
Rose i Lens han portat el seu ADN i no els importen,
però tampoc deixen d'investigar-los.
A Wagers, que s'han negat a donar mostres per ADN,
els detenen a mig de la calle,
quan va en cotxe amb la seva dona,
a qui deixen allà, en l'ascent del copilot,
sense preguntar-los si es pot conduir,
aparentment va a una cita mèdica
per una operació que li han realitzat.
A Wagers li porten a la comissaria
per obtenir mostres de l'ADN.
I us ahorra tot el que li fa la policia
que li deixen lliure quan li han tomat ADN
i li arresten en quant surt de la comissaria.
Aquesta vegada li arresten amb un altre propòsit.
I ho repeten quatre vegades.
No sé si perquè cada un dels propòsits
amb qui li detenen
té una ordre de detenció diferent
o per una estratègia policial de cansar, frustrar
i acabar així, aconseguint una confesió,
aunque quizás es sol per diversió.
Després de les detencions,
registren la seva casa de neu
i les càmeres sempre estan avisades.
Els periodistes nunca se'ls perd.
En aquesta ocasió, el que busquen en la seva casa són corbates.
Se'n porten una 50 i una alfombra.
A més, acaben en el jardí enrere
amb l'esperança d'encontrar enterrats
els restos de Sara Spears.
Hi ha grits d'alegria quan una policia diu
que ha trobat un guès,
però els restos tenen clar, amb només mirar,

el guès d'un mosso de pollo segurament enterrat per un perro.
Mentre la policia investiga molt púb·licament,
Arroz i Weigers, un panel d'experts internacional
visita a Austràlia en novembre
per portar a cabo la esperada revisió del cas.
Parlen amb les famílies, visiten els llocs
i revisen la documentació.
I arriben a la conclusió
que estan buscant un assassinat en sèrie organitzat.
És metòdic, no improvisa i no deixa proves.
Creuen que seleccionen les víctimes per algun tipus de criteri
que podria ser color de pelo, complexió, edat...
Estan convençuts que actuen sols
i que no viuen lluny de Clermont
en un ràdio de màxim 5 quilòmetres.
Entrenen un llistat amb 33 recomanacions.
No les fan públics.
Algo que tenen bastant clar els experts
és que la violació de l'Isa
està relacionada amb les tres desaparicions posteriors.
Recomendan a la policia investigar
els empleats de Telstra,
posant que hi ha molts testigos que segon
haver vist un vehicle de la companyia,
tant en el cas de l'Isa com en els altres tres.
La policia va començar aquesta via d'investigació,
però només investigava a 23 empleats de Telstra,
els més evidents.
Una altra de les recomanacions
és que revisin totes les proves físiques.
Hi ha més de 4.000.
Tenen que veure si alguna cosa es pot tornar a analitzar
o què és el que no s'ha analitzat encara.
Hi ha molt de treball per fer.
I prou descobren que en el primer que necessiten és posar-lo en ordre.
Tenen més de 4.000 proves físiques separades
en diverses almacenes i, a més,
cauren d'una base de dades o una forma lògica
d'almacenar i indexar les proves.
Encontrar una prova concreta, per exemple,
els porta fins a quatre dies.
Es posen, llavors, a classificar i indexar tot el que tenen
per saber si hi ha alguna cosa que pugui tornar a analitzar

o què és el que no s'ha analitzat encara.
És un treball que terminaran en 2008.
Quan va començar aquesta investigació,
l'anàlisi d'ADN ja era habitual,
però la tècnica ha evolucionat molt en aquests anys.
I fins al punt de que les proves que en 1996
eren molt petites,
ara es podrien analitzar usant la tècnica LCN.
A més, encara que hi hagi analitzat certs elements,
poden no estar comparats unes amb altres.
Per exemple, un cabell enconstrat al corpò de Jane
pot haver estat analitzat i descartat que sigui d'ella,
però mai ha estat comparat amb un enconstrat al corpò de Chiara
que també s'ha descartat que sigui d'Equiria.
Si ambos cabells pretenen la mateixa persona,
ja tenen una connexió entre ambos casos i el seu assassí.
I tenen ADN, no només en el cas de l'Elisa,
que és un perfil al que llamen hombre desconocido 4,
sinó que també ho tenen en el cas d'Equiria,
perquè en les bras que van trobar en la teva tombada quatre anys després
van trobar ADN,
van comparar-ho amb els seus sospexos, Williams, Ross i Wiggards,
però no ho han comparat amb l'ADN,
han enconstrat en altres casos com l'Elisa,
però abans, en octubre de 2005,
feien el grup de treball macro.
Es fan a cargo d'aquesta investigació una unitat
chamada Special Crime Squad,
que significa equip de crímines especials
que opera des de Perth i es dedica a resolver casos antics.
Anthony Lee és el sargent a cargo d'aquest equip.
Tenen experiència en reanalitzar proves antigues
i interpretar-les d'una altra manera, si cal.
Han aconseguit tenir culpables
i exonerar innocents condemnats des de fa anys.
Volem la revisió exhaustiva de les proves que estan fent.
Hem de saltar gairebé dos anys
per trobar l'endemà en aquesta investigació.
Estem en març de 2007
i l'equip de crímines especials decideix per fi
revisar a fons la investigació de l'agressió a l'Elisa
en el cementerí Caracat.
De fet, pensen que l'agressor pudo creure que havia matat a l'Elisa.

Van tan lent en l'investigació
perquè cada vegada tenen menys investigadors.
Per tant, sol·liciten la seva ajuda
des del Departament de Domicili i ja no volen.
Una de les pistes d'aquest cas
que no s'havia analitzat correctament
és la gravació de Jane a la salida de l'hotel continental,
en què s'havia adonat un home sense identificar.
12 anys després,
decideixen fer públiques aquestes imatges
per veure si algú identifica el desconoc.
No tenen sort.
Tampoc quan fan públic,
a través d'una reconstrucció amb actors,
un vídeo de la desaparició de Kira,
en què, tant com indicaven els nens de la hamburgüeria,
parlaven amb algú dins d'un cotxe marcat holden modeló còmodor.
A la reorganització de les proves
es descobren també que hi ha errors en l'indexació.
Per exemple, hi ha proves que corresponen
a una escena que estan indexades en una altra
o amb una feixa errònia.
I, de nou, han de repassar-ho tot,
el que els obliga a buscar físicament totes les proves,
mirar-les i veure si estan indexades correctament en la base de dades.
Amb cada element, a més, comprovan si s'ha analitzat
i què ha passat amb el resultat d'aquest anal·lisi.
Així és com es descobren que hi ha elements
que nunca s'han analitzat.
Alguns d'ells poden ser molt interessants,
per exemple, les unes de les víctimes.
Os he contat que les recorten i les analitzen,
però no poden fer-ho amb totes, perquè, per exemple,
en el cas de Kira, hi havia una una especialment rota,
sense res que cortar.
Li va costar obtenir una mostra per analitzar d'aquest dedot.
Però, d'això, el rota que estava a aquesta una
és el dedot que més possibilitats té, de tenir de n,
perquè es va romper defendint-se de l'agressor.
Aquesta una ha aparegut etiquetada com no ha adaptat per anal·lisis.
La última vegada que va escriure això va ser en 2003,
però estem en 2008, i ara es pot obtenir ADN,
de mostres molt més petites, perquè a Inglaterra

fan una tècnica diferent.
Destinen 3 milions de dòlars
per poder realitzar aquests anal·lis a Londres.
Viajan a Londres, un policia i un biòleg
amb la mostra custodiada durant tot el viatge.
Submeten diverses de les mostres al test lcn,
que és low copy number.
La traducció literal seria prova de còpies baixa,
no ha trobat un termini per aquest anal·lis.
Aquest tipus de proves és 64 vegades més sensible
que el test d'ADN normal
i podria portar-se a cabo amb mostres molt més petites.
El resultat és just el que esperaven.
A més, d'ADN de la víctima que ja estava
en els anal·lis de les altres ulles,
aquesta ocasió es troba d'ADN masculí.
El primer que fan és comparar el perfil
amb els dos sospesos,
Lens Williams i Peter Weigers.
No és ningú d'ells.
Potser els pares de Lens Williams
reben una visita de la policia
en què els diuen que, després d'una decada de vigilància,
el seu fill queda descartat com sospes.
El segon que fan és comparar-ho amb el perfil
obtenit en la violació de lisa.
És el mateix home,
però sabem que és desconocid,
perquè en 2009 no hi ha una base de dades nacional
i no encaixa amb ningú
que estigui en la base de dades d'Austràlia occidental.
La policia ha pedit diverses vegades
la col·laboració del públic.
En totes les ocasions han rebut
centenars o milers de llares
señalant a algú.
Tenen una llista amb tots aquests noms
que repassen una vegada més.
Durant els següents tres anys
treballen amb aquesta llista.
Obtenen mostres de DN d'aquests homes
i les comparen amb l'home desconocid 4.
Fa més de 16.000 tests

i segueixen sense trobar l'assassinament.
En la investigació, continuant amb el llista
de 33 recomanacions,
va arribar el moment de analitzar
els cabells de les víctimes
que van obtenir molts fibres comuns
en les víctimes
i que no pertienien a la seva roba.
Tenen fibres de diversos colors.
Gris, gris, azulat i azul marí.
Les de color gris, azulat,
sembla que són de la tapiceria d'un cotxe.
Necessiten averiguar, marca i model.
Per localitzar la tapiceria
que encaixa amb aquestes fibres,
visiten desguaces per recortar tapiceries
i alfons de tants models de cotxes
que poden indexar-los.
Tras unos meses,
la base de datos de tapiceries té 10.000 entrades.
Una d'elles encaixa perfectament
amb la fibra que busquen.
És la d'un cotxe que ja ha sortit en aquesta investigació,
un Holden Commodore.
En concret,
només un dels models de Commodore
porta aquesta tapiceria,
el Série 1,
que és el mateix model exacte
que va indicar els xics de la hamburgueseria.
Aquesta furgoneta
es va vendre molt poc entre particulars.
Aquest model concret
només va vendre 76 unitats a particulars.
Altres 660
van vendre a empreses.
Els testigos han dit en diverses ocasions
que van veure el logo de Telstra.
Ja saben on buscar.
Està també en les recomendacions
del panel d'experts.
El següent pas en aquesta investigació
és analitzar les denúncies de Clermont

de la dècada prèvia als assassinats.
Però es centren en atacs a les dones,
intentos de violacions o violacions.
No busquen crims menys graves.
Per al públic, tot això és absolutament secret.
No es filtren els mitjans que l'assassinat de Clermont
ja havia violat una xica abans,
ni que els sospitosos habituals estan descartats.
El públic es troba això en 2015.
Ho expliquen perquè no han aconseguit res
revisant les denúncies prèvies
i pensen que potser les víctimes no denunciarien
en disposades a parlar.
A més de dir que saben que l'assassinat està relacionat
amb una violació anterior,
donen detalls de l'investigació
com que busquen un hold en còmodor.
Però això tampoc va proporcionar la peça
que els falta per poder unir el rest.
Passa altres anys i noves dades en el cas
amb l'investigació de nou atascada.
En 2016 decideix ampliar el ràdio
per posar els delits cometits
un poc més lluny de Clermont.
Per això anirem a un almacén
en què guarden proves de casos dels 80.
Mésclar, amb un altre cas,
troben les proves d'una sèrie de denúncies per roba
que creuen que tenien una motivació sexual.
Alguien robava roba interior de los tendedores.
Això va passar a principis dels 80 en Huntingdale,
una hora de Clermont.
Potser el intrus se'n va valentant
i va passar de robar roba tendida a entrar a casa.
Descriuen a un home jove, vestit amb un camisé,
o amb roba interior femenina.
Incluso hi ha qui diu
haver-li vist amb unes braques a la capa.
Hi ha 15 denúncies prèvies a 1988.
En febrer de 1988,
va entrar a una casa,
va desenxufar el cable del telèfon
i tracta de violar una filla de 18 anys

que dormia boca a boca en la cama.
Primer, l'intrus se'n va tirant sobre ella
i li va tapar la boca amb la mà,
i ella pensava que era un home que s'havia col·lat a casa,
però es va dir que no, i es va defensar.
El fill va fugir.
La víctima va veure que va vestir en una sortida de bata oquimó no llarg.
El pare de la filla va despertar amb els grits,
va enxufar el telèfon i va avisar a la policia.
Descubrien que, en la seva vida,
li havia parat junts a la roba tendida
per portar-se algunes peces
i havia deixat el quimó en el que havia col·lat.
El quimó està entre les proves rescatades.
L'envien a analitzar.
L'últim dia de novembre del 2016
va arribar el resultat de l'anàlisi d'ADN del quimó.
Li meten a la base de dats d'ADN el 1 de diciembre
i troben una coincidència ràpidament.
El intruso del quimó no és el mateix que va violar l'Alisa
i va matar a Jane i Kira.
Creuen que a Saraspis també,
encara que no hi hagi trobat el seu cos.
Sinó que siguin sense veure qui és l'assessió en sèrie d'Eclermon
perquè a aquest intruso nunca l'he detuït.
Offrecen una nova recompensa de 50.000 euros
per a qui pugui oferir informació sobre ell.
Tots els casos de Huntingdale
estan ubicats en un mateix ràdio.
La majoria són propietats rurals aïslades.
Creuen que el punt medi en tots ells és una colla en concret,
Gays Street, que connecta a Huntingdale amb un altre poble,
Sozern River, on també hi havia intrusions a casa.
A Gays Street hi havia bastants denúncies
i, en algunes de les ocasions,
van prendre guies d'actil·lares
que, en aquell moment, no serviran per identificar a ningú.
És el moment d'introduir-les al sistema.
En aquesta ocasió sí que poden identificar-les.
Són d'algú que ja està fixat,
un home que, en 1990,
atacava una infermera del Departament de Cures Paliatives
del Hospital Hollywood.

El home estava treballant allà,
quan de sobte atacava la dona
i la arrastrava a un bany.
Ella va poder escapar i demanar ajuda a la seguretat.
Li van detenir allà mateix.
Era un tècnic de telecom,
l'home anterior de Telstra.
Bradley Robert Edwards.
En 2016 té 48 anys,
l'edat que hauria d'anar.
El va declarar culpable,
va explicar que es frustrava
per no ser capaç de rebre els telèfons
i que ja estava tensió també
per haver discutit amb la seva parella a la nit anterior.
La seva parella li va confessar
que li va enganyar amb el seu antigot novia.
Li va condemnar a dos anys de llibertat condicional
i fer un tractament psicològic de 8 mesos.
No va perdre el treball.
Los investigadores descubren
que los ataques a mujeres coinciden
con épocas en las que Edwards tenía problemas de relaciones.
Tras su condena,
la novia que ell va dir que li posés els corns
no li va deixar, es va casar.
Sara desapareixeu quan ell va descobrir
a la seva dona besant-se amb un altre,
que era un amic al que havia alquilat una habitació.
Vaig matar a Jane quan es va saber
que la seva dona estava embarassada d'un amant.
Sóc dos setmanes després de matar a Kira,
coneixeu a la seva nova parella,
una dona que tenia una filla de tres anys
i amb qui es va casar en 2000.
Parece que Kira va ser la seva última víctima.
A les 48, Bradlee Robert Edwards està separat
de la seva segona dona,
que va marxar de casa i va deixar la seva filla amb ell,
i fa anys que ja no treballava com a tècnica.
Ara és xef de operacions en Telstra.
Localitzen el cotxe que conducia
Edwards en el moment dels crims

que es va vendre de segona mà
i per a la seva sorpresa encara tenen els tapacubos
diferents del model habitual,
tal com els descriuen els xics de la hamburgueseria.
Els següent és demostrar via ADN,
que és l'home al que busquen,
encara que tot apunta que sí,
li segueixen al cine i, quan surt,
tiren la paperera a una botella de Sprite
que la policia recolliria i va analitzar.
L'anàlisi de l'ADN confirma que, per fi,
després de gairebé 22 anys,
han identificat el violador de l'Isa
i l'assassinat en sèrie de Clermont.
Li detenen a les 7.30 de la mañana del 22 de diciembre de 2016.
En la seva casa es troben coses molt perturbades,
com braques agujades a l'entrepitre
i bolsades de plàstic amb el seu semen.
El seu exmujer explicarà
que es masturba en bolsades de plàstic per a la sang,
amb les braques de la dona posada.
A l'ordinador es trobaran
una gran col·lecció de pel·lícules pornogràfiques
en què la violació és el tema principal,
una cosa que hauria d'estar prohibida, per cert.
Algunes d'aquestes pel·lícules són tan reals
que les passen a un departament especial
per averiguen si són vídeos de violacions o actuacions,
i sembla que només era porno.
A més, troben relats
que sembla clarament inspirats en l'Isa, Sara, Jane i Kira.
Eduard, en un primer moment, ho nega tot,
però acaba acceptant que viola l'Isa.
L'acusen dels allanaments a casa,
que havien quedat en resolver la violació de l'Isa,
i els assassinats de Sara, Jane i Kira.
El dia després de la seva detenció,
la policia fa públic el seu èxit
i ho fan usant frases com
nosaltres nunca abandonem.
En 2019, s'inicia el judici a Bradley i Robert Eduard,
el judici que més expectació mediàtica ha despertat
fins al moment en Austràlia.

La sala sempre està plena,
i no es realitza un judici conjurat popular precisament,
perquè ha sigut un cas molt mediàtic,
i creuen que és millor que ho juigui un sol jutge.
Tras quatre mesos de judici, en març de 2020,
s'inicia el judici a l'Isa.
I continuen el judici a la sala,
amb l'acusat present,
però sense públic,
i cada un ha instal·lat en una cabina de metraclidat.
Li consideren culpable de la violació a l'Isa
i els assassinats de Jane i Kira.
Per Sara no li condenen,
d'acord que no han trobat el cadàver,
i, per tant, no han pogut aportar proves
contra ells,
i no han pogut aportar proves
contra ells,
i no han pogut aportar proves
contra ells,
i no han pogut aportar proves
contra ells,
en aquest cas.
Li condenen una pressió de por vida
sense que pugui demanar la condicional
abans de 40 anys.
Hi ha altres víctimes en aquesta investigació,
els tres homes sobre els quals van posar el foc
i que tenen tots grans problemes de salut posteriors.
Dicen que algun dels símptomes
del estrès posttraumàtic
poden tardar fins a 10 anys en aparèixer.
Uighers desenvolupava una enfermedat cardíaca
relacionada amb el estrès.
L'Hens-Williams va passar
llargues temporades internades en clíniques psiquiàtiques.
Va morir abans del judici
d'un càncer d'estómaco fulminant.
Steven Ross també va morir abans del judici
després de perdre les dues pernes
a causa de la diabetes.

Va morir d'un infart.
I aquesta ha estat la història
de l'assassinó en sèrie de Clermont.
La setmana que vinc toca l'època
per a Club de Fans.
L'ŕ nihw
criminopatía és una sèrie
produïta per bodi ŕimate
escritat instal·ligada i presentada
Anna Ribera, editor creatiu Eugenio Viñas,
producció executiva Lourdes Moreno-Cazalla.
Tots els episodis en podiumpodcast.com i en tots els agregadores.